

V Marijini kapelici.

I.

Kordinovi niso bili bogati. Imeli so sicer v Podgradu majhno posestvice, v hlevu pa dvoje koz in ovco, a vendar je to komaj zadoščalo najnujnejšim domačim potrebam. Dajati je bilo treba vsako leto precejšne davke in obresti od zadolženega posestva. Živeli pa so vendar pošteno in skromno. Oče, varčen in priden mož, so se trudili poletiti in pozimi, da so preskrbeli kruha sebi in domačim. Radi njih pridnosti so jih jemali sosodje izmed vseh drugih najrajši v dnino. Pri delu namreč niso postajali ali počivali, ampak so delali skrbno in marljivo. Tudi mati Kordinova so bili pobožna žena, ki niso zanemarjali svojih dolžnosti. — Otroka sta bila pa mali Francek, ki je štel šele šest let in poldrugo leto starejša Jerica, sestra njegova. Tudi ta dva sta bila pridna. Zaslужila sta, da sta ju ljubila oče in mati. Starše sta namreč vedno rada ubogala in lepo molila, kakor so ju naučili mamica.

Kadar je šel Francek prej spat kakor sestra Jerica, vselej je prišel prosit mamico, da sta molila. — In dobra mamica so mu sklenili ročici na prsih in ga pokrižali. Večkrat je že napol speč molil v materinem naročju: „Nasa ljuba pâ, plesvet'ga slca, plosi za nas Boga!“ Nato so ga položili mamica v posteljco, kjer ga je kmalu sen zazibal v sladko spanje.

„Da, res sta pridna Kordinova! Otroci, le glejte, da boste vi tudi tako pridni“, so rekale večkrat podgrajske matere svojim otrokom.

Nebeška mati Marija je imela zato Francka in Jerico posebno rada. Nista samo rada k Mariji molila, ampak sta tudi vsak dan poletiti krasila Marijino kapelico. Nabirala sta po vrtu in travnikih cvetice, spletala vence in lepšala oltarček. Francek je pa rad tudi stekel za metuljem in ga lovil s slamnikom. Jerica je pa hodila počasi po travi, se ustavila pri murnovi luknji in klicala murna:

„Črni murn, pridi vun,
Ti bom dala zlat komat
Na vrat,
Pojdeva na mah
Ajdo s'jat!“

Murna pa le ni bilo vun. Šla je tedaj k drugi luknji, kjer je cvrčal murn in ponavljala iste besede:

„Črni murn, pridi vun,
Ti bom dala zlat komat
Na vrat,
Pojdeva na mah
Ajdo s'jat!“

Med tem je pa pritekel Francek s smehljajočim se obrazom, držeč v roki sivkastorujavega pavlinčka.

„Ga vidiš, kako bi se rad iztrgal, a ga držim trdno. Ne boš ušel, ne!“

Pa sta si ga ogledala ter tekla domov s cveticami in venci, ki sta jih spletla. Cvetice so povezali mati v lepe šopke. Potem sta jih pa nesla Francek in Jerica v košarici h kapelici in sta ondi tudi molila, kakor so jima naročili mati. Vsa vesela sta potem pritekla domov.

Bila sta res pridna, Kordinov Francek in Jerica!

II.

Podgrad je prijazna vasica, ki šteje dvanajst hiš. Te so precej raztresene, ker je med posameznimi hišami več manjših vrtov in travnikov. Sicer je pa videti vas mnogo večja, kakor je v resnici. Ima namreč vsaka hiša več gospodarskih poslopij, ki se pa ne drže skupaj. V obširnih gozdih, ki obdajajo Podgrad, je živel nekdanj tolpe ljudi, ki niso hoteli delati, pač pa so hoteli vedno dobro jesti. Te tolpe so orožniki že precej razgnali, a vendar se je dobil tuptatam še kak premeten ropar, ki je imel skrivno bivališče v gozdu. Taki so se stepli včasih skupaj in so napadli osamljeno hišo v vasi, jo oropali in ranili ali še celo pomorili tiste, ki so se jim ustavljali. Ker so prišli ti gostje navadno le ponoči, zvali so jih večinoma le cigane.

Gozdu najbližja je bila v Podgradu Žumrova hiša. Žumrovi pa so bili Kordinovim sosede. Ker so

se Žumrovi in Kordinovi najbolj bali teh nočnih tatov, so postavili tik gozda kapelico posvečeno Mariji, prečisti Devici. Marija naj bi jih varovala vseh nevarnosti, zlasti teh roparjev. V kapelici je gorela tudi lučca, ki so jo oskrbovali nekaj časa Kordinovi, potem pa zopet Žumrovi. Za okras kapelice pa so še posebno skrbeli Kordinovi, zlasti Francek in Jerica. Kakor smo že omenili, trgala sta po vrtu in travniku cvetice, jih vezala v šopke, ali pa pletla v vence in jih nosila h kapelici. Ta kapelica je bila okroginokrog ograjena z železno ograjo. Skozi vratca se je prišlo v kapelico, ki je bila vedno čisto osnažena in okrašena vsak dan nanovo.

III.

Solnčni žarki vročega avgusta so pripekali na zemljo. Cvetice na vrtu in travniku so venele, njih glavice so lezle vedno bolj proti zemlji. Videlo se je, da so željno pričakovale hladilnega dežja. Na hruški je cvrčala senica pri svojih mladičih; iz grma pri potoku pa se je slišala pesem črnega kosa. Pred hišo se je na solncu grela mačka, poleg nje pa je z glasnim „kok-kok-kok“ iskala koklja zrn za svoja piščeta. Slišalo se je glasno vpitje vaških paglavčkov, ki so bili svinjko na pašniku. Vse je živelo bujno življenje vročega poletja.

Kordinova Francek in Jerica sta se igrala na domačem vrtu in nabirala rožic za kapelico.

„Veš kaj, Francek“, reče Jerica veselega lica. „Mama so mi povedali, da je v torek, — to je jutri — atejev god. Naberiva rožic, prav lepih, pa jih jim dajva za god. Saj družega nimava!“

„Spodobi se pa tudi“, — še pristavi — „da ta dan tudi kapelico bolj okrasiva, kakor je navadno. Bo Marija za ateja bolj prosila.“

Bratec ji pritrdi in še hitreje nabirata cvetice. Pa spet Jerica dé: „Kar pojdiva, okrasiva kapelico in moliva za ateja!“ — Vstaneta in stečeta s cveticami proti kapelici. Tam poklekneti in pobožno molita:

„O ljuba mati Marija, Ti bodi tudi najina mati in prosí za naju! Jutri pa prosí posebno za najinega ateja in varuj jih vseh nevarnosti in jih pripelji v ne-

besa, ljuba Marija!“ — Po tej molitvici premenita stare cvetice z novimi. Komaj stopita v kapelico, zaslišita odnekod govorjenje, — — debel in močan glas:

„No, kdaj mislite priti? Kar povejte! Jaz sem ob uri gotovo tukaj.“

„Jaz mislim, da bi bilo najbolje, če pridemo ob enajstih ponoči“, oglasi se drug, nekoliko hripav glas.

„Torej vsi ob enajstih!“ zasliši se zopet glas prvega. Hrumeče pritrjevanje se zasliši pred kapelico. Nato se pa nasloni debel možak na bukev in začne razlagati:

„Ob enajstih tukaj, vsak seveda z orožjem. Ti, Tirtan, prinesi obe lestvici. Potem se napotimo najprvo h Kordinovim, potem pa k Žumrovim in potem drugam. Kdor se bo branil, — po njem! Vzemite, kar vam bo prišlo pod roko, si bomo že razdelili. Torej, ob enajstih!“

Kako sta drhtela tačas Jerica in Francek! To so bili roparji, ki so nameravali napasti vas. Kdo bi se torej ne bal, ako je tako blizu roparjev, kakor sta bila Jerica in Francek? Tiho sta čepela v kapelici za Marijino podobo in molila, da bi ju Marija rešila. Srce jima je močno bilo. Mislila sta, zdajpazdaj pridero roparji v kapelico in ju pomore. Oddahnila sta se šele, ko je potihnilo govorjenje in so roparji odšli. Vsa vesela sta vstala iz skrivališča, se zahvalila Mariji, da se jima ni zgodilo nič hudega, pa sta odšla hitro domov.

* * *

Noč, katero so namenili roparji za napad, je bila v Podgradu jako živa. Oče Kordin so poslali po orožnike, ki so pričakovali roparje pri kapelici. Ondi je bilo strašno klanje. Roparje so deloma postrelili, deloma ujeli. Ujetnike so potem peljali orožniki pred sodišče, kjer so prejeli zasluženo kazen.

Oj, koliko ljudi je bilo tisti dan pri Kordinovih! S solzami v očeh so se zahvaljevali vaščanje pridnima otrokoma, ki sta odvrnila toliko nesrečo od vasi.

Varnov.

